

her i Stedet for den personlige Indkomstskat stod over for en Indkomstkildeskat, som til Forskel fra den anden er en retfærdig Skat, vilde jeg kunne sluge mange af Reformens Kameler, og trods dem give den min Tilslutning. Som hele Reformen nu foreligger, er den et Konglomerat af Ufornuft over for Staten og skaber et Grundlag for fremtidig Ubillighed over for Borgerne, som jeg ikke kan give min Stemme. Jeg kan som Byrepræsentant ikke heller følge det ærede Medlem fra Frederiksborg, naar han opfordrede mig til som Jeppe at takke Ridefogden for den Ære, der ved disse Love bevises vort ringe Hus. Til den højtærede Ordfører skal jeg kun lige bemærke, at jeg heller ikke kan tilsige ham min Tilslutning til en Reform af de indirekte Skatter. For det første maa den ærede Ordfører dog vide, at der vist vil blive visse Bestemmelser ved en saadan Reform — vi kende den jo ikke endnu, saa det vilde være meget letsindigt, om man gav den sin Tilslutning uden at kende den — men der vil sikkert blive mange Punkter, der ville være af en saa væsentlig Betydning, hvor det ikke let vil være muligt, at vi to komme til samme Resultat, saavidt jeg kender hans Syn paa mange af disse Forhold. Men ved Siden heraf har den ærede Ordfører, der i Øjeblikket er Mester for Gennemførelsen af disse Love, jo i Virkeligheden ved dem sat Bom for at faa det Ønske opfyldt, som jeg ogsaa kunde nære om en Reduktion af de indirekte Skatter. Thi det har ved Siden af alt andet under denne Sags Behandling gennem de mange Aar stadig været min sidste store Indvending, at vi her indføre og forbruge en ny Skat paa 8—9 Mill. Kr. og faa en Statskasse, der efter dette er endnu mere ude af Stand til at løse de mange Opgaver, der ligge for, og klare Udgifterne ved de foreliggende Reforme. Og netop ogsaa for en Reform af de indirekte Skatter, som kunde tiltale mig, er der her sat en Bom.

Det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) fremdrog nogle Tal, der skulde vise, at jeg ikke havde Ret i de af mig fremdragne Tal. Jeg tror, at alt, hvad jeg fremdrog af Tal, kan jeg fuldstændig staa ved. Jeg tillod mig at nævne, at om der var en lille — større eller mindre — Urigtighed i Fordelingen af de direkte Skatter, spiller det i sidste Instans en mindre Rolle, fordi man om de indirekte Skatter, som ere 83 pCt. af samtlige Skatter, kun med nogenlunde Sikkerhed kan sige, at de overvejende bæres af Byerne.

Nu ved jeg ikke, hvorledes det ærede Medlem er kommet til det Resultat, at de 61 pCt., tror jeg det var, af vore Statsskatter bleve baarne af Landerhvervene og de 39 pCt. af Byerhvervene. Men saa meget er sikkert, at han kan ikke have noget paalideligt Grundlag for disse Tal, thi det er ikke muligt at faa noget klart og sikkert Grundlag for, hvorledes de indirekte Skatter fordele sig. Og lige saa umuligt er det at finde noget paalideligt Grundlag for, hvorledes de direkte Skatter fordele sig. I Kjøbenhavn har man dog noget Grundlag derfor, og dog vide vi her, at det, man kan slutte fra Beregningen af Indkomstskatten, er højst upaalideligt. Ingen, der har søgt at trænge lidt ind i det, er uvidende om, hvor falske ogsaa Opgivelserne for denne Skat er, naar det kommer til Stykket, til Trods for, at den har virket i mange Aar, og ude paa Landet har man endnu langt mindre Rede paa Indtægternes Størrelse. Jeg tror derfor, at eksakte Tal paa dette Omraade er det ikke muligt at drage frem, og jeg er derfor ikke af de Tal, han fremdrog, i mindste Maade blevet overbevist om, at det ærede Medlems Opfattelse er rigtigere end min, endsige om, at mine Tal ere urigtige. Saa nævnte det ærede Medlem Professor Falbe Hansen, hvem jeg lidt havde undret mig over at se særlig fremdragen som Autoritet for, at Gammel-skatten ikke var nogen Grundbyrde, men en Skat, og det ærede Medlem indrømmede jo ogsaa, at naar man læser Falbe Hansen „Danmarks Statistik“, kan man ikke særlig sige, at Forfatteren tager bestemt Parti for, at Gammel-skatten ikke er noget af en Grundbyrde, og det forekommer mig heller ikke, at man kan sige det, naar man læser hans Finansvidenskab. Han oplyser her baade det ene og det andet Sted om, hvorledes man tidligere har haft den Opfattelse, at det overvejende var en Grundbyrde, men at han nu selv personlig mener, at meget kan tale for, at den ikke blot er en Grundbyrde, men for en stor Del ogsaa en Skat. Hans hele Udvikling deraf er præget af denne Forfatters Personlighed. Han er en sjældent skarpsindig og sandhedssøgende Mand, men han er ogsaa en meget skeptisk og dialektisk Natur. Naar han behandler saadanne Spørgsmaal, drager han derfor en Mængde Ting frem, som kunne tale for, at den ene Part har Ret, men ogsaa meget, som taler for, at den anden Part har Ret. Nu har jeg igen gennemgaaet baade hans Bemærkninger i „Dan-